

Sygn. akt II KK 14/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki (przewodniczący)

SSN Tomasz Grzegorzczak

SSN Andrzej Stępka (sprawozdawca)

Protokolant Anna Janczak

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Jerzego Engelkinga,
w sprawie **K. D.**

w przedmiocie wyroku łącznego

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 10 lipca 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Apelacyjnego [...]

z dnia 3 października 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 19 marca 2012 r.,

I. oddala kasację;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. S. -

Kancelaria Adwokacka - kwotę 1476 zł (tysiąc

czterysta siedemdziesiąt sześć) zł, w tym 23% VAT tytułem

wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji oraz

udział w rozprawie kasacyjnej ;

III. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych

postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. rozpoznawał sprawę K. D. o wydanie wyroku łącznego. W trakcie tego postępowania ustalił, że był on skazany prawomocnymi wyrokami:

- I. Sądu Rejonowego w B. z dnia 2 marca 2005 roku, w sprawie o sygn. akt II K 600/03, za czyn popełniony w dniu 3 lipca 2003 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 190 § 1 kk, na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności, przy zobowiązaniu go do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym;
- II. Sądu Okręgowego w W. z dnia 10 czerwca 2005 roku, w sprawie o sygn. akt VIII K 522/04, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 14 grudnia 2005 roku, sygn. akt II AKa 437/05, na następujące kary:
  1. za czyn popełniony w dniu 28 sierpnia 2003 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k., na karę 2 lat pozbawienia wolności,
  2. za czyn popełniony w dniu 27 sierpnia 2003 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 280 § 1 k.k., na karę 2 lat pozbawienia wolności,przy czym, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzono skazanemu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 28 sierpnia 2003 roku do dnia 10 czerwca 2005 roku;
- III. Sądu Rejonowego w B. z dnia 8 listopada 2005 roku, w sprawie o sygn. akt II K 817/04, na następujące kary:
  1. za czyn popełniony w nocy z 5/6 lipca 2003 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 279 § 1 k.k., na karę 1 roku pozbawienia wolności,
  2. za czyn popełniony w nocy z 5/6 lipca 2003 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 278 § 1 k.k., na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,
  3. za czyn popełniony w nocy z 5/6 lipca 2003 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 289 § 1 k.k., na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzono skazanemu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- IV. Sądu Rejonowego w B. z dnia 27 grudnia 2005 roku, w sprawie o sygn. akt II K 455/05, za czyn popełniony w dniu 22 lipca 2003 roku, wyczerpujący

dyspozycję art. 190 § 1 k.k., na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności;

- V.** Wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w W. z dnia 2 sierpnia 2006 roku, w sprawie o sygn. akt VIII K 55/06, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 7 grudnia 2006 roku, obejmującym następujące orzeczenia: Sądu Okręgowego w W. z dnia 10 czerwca 2005 roku, sygn. akt VIII K 522/04, Sądu Rejonowego w B. z dnia 8 listopada 2005 roku, sygn. akt II K 817/04 oraz Sądu Rejonowego w B. z dnia 27 grudnia 2005 roku, sygn. akt II K 455/05, które połączono i wymierzono skazanemu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności skazanego w sprawie od dnia 28 sierpnia 2003 roku do dnia 2 sierpnia 2006 roku, ustalając początek odbywania kary pozbawienia wolności na dzień 28 sierpnia 2003 roku;
- VI.** Sądu Rejonowego w B. z dnia 22 września 2008 roku, w sprawie o sygn. akt II K 261/08, częściowo zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 23 lutego 2009 roku, sygn. akt VII Ka 1410/08, na następujące kary:
1. za czyn popełniony w dniu 24 października 2007 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 286 § 2 k.k. w zw. z art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,
  2. za czyn popełniony w dniu 27 października 2007 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 281 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., na karę 1 roku pozbawienia wolności,
na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzono skazanemu karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 27 października 2007 roku;
- VII.** Sądu Rejonowego w B. z dnia 12 kwietnia 2010 roku, w sprawie o sygn. akt II K 613/09, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 17 sierpnia 2010 roku, sygn. akt VII Ka 734/10, za czyn popełniony w dniu 17 lipca 2009 roku, wyczerpujący dyspozycję art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., na karę 4 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 19 grudnia 2009 roku.

Wyrokiem łącznym z dnia 19 marca 2012 roku, w sprawie VIII K 348/11, Sąd Okręgowy w W. orzekł w tym przedmiocie, co następuje: 1/ na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 87 k.k. kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności orzeczone wobec skazanego K. D. w wyrokach opisanych w punktach I, II, III i IV (a więc sprawy o sygnaturach II K 600/03, VIII K 522/04, II K 817/04 i II K 455/05) połączył i wymierzył skazanemu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, przy czym przyjęto, iż miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności; 2/ na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 28 sierpnia 2003 roku do dnia 28 sierpnia 2007 roku oraz uznano karę pozbawienia wolności za odbytą w całości; 3/ na podstawie art. 572 k.p.k. umorzono postępowanie w zakresie objęcia wyrokiem łącznym kar wymierzonych skazanemu K. D. w wyrokach opisanych w punktach VI i VII, o sygnaturach II K 261/08 i II K 613/09, natomiast w pozostałym zakresie wyroki, które uległy połączeniu pozostawiono do odrębnego wykonania; 4/ zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. S. kwotę 150 zł, powiększoną o podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pełnienie w sprawie obowiązków obrony z urzędu; 5/ na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono skazanego od zapłaty kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniosła obrońca skazanego, która zarzuciła wystąpienie w sprawie bezwzględnych przyczyn odwoławczych, rażącą i mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania oraz nadmierną surowość orzeczonej wobec skazanego łącznej kary pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu tej apelacji Sąd Apelacyjny w sprawie II AKa 219/12, wyrokiem z dnia 3 października 2012 roku, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniosła obrońca skazanego. Na podstawie art. 519 k.p.k., art. 523 k.p.k. oraz art. 526 k.p.k. autorka kasacji zarzuciła:

1. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie:

a/ art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 7 k.p.k. polegające na utrzymaniu

w mocy wyroku Sądu I instancji w części umarzającej postępowanie w zakresie objęcia wyrokiem łącznym kar wymierzonych skazanemu w wyrokach Sądu Rejonowego w B. w sprawach II K 261/08 oraz II K 613/09, odnośnie których postępowanie zostało już prawomocnie zakończone postanowieniem Sądu Okręgowego w W. z dnia 14 czerwca 2011 r., o sygn. akt VIII K 73/11 – a więc pomimo istnienia ujemnej przesłanki procesowej w postaci powagi rzeczy osadzonej. Uchybienie to stanowiło bezwzględną przyczynę odwoławczą, określoną w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., powodującą obowiązek uchylenia przez Sąd II instancji wyroku Sądu Okręgowego, który naruszył art. 17 § 1 pkt. 7 k.p.k.;

b/ art. 438 pkt. 2 k.p.k. w zw. z § 19 ust.1 w zw. z § 14 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, polegające na:

- utrzymaniu przez Sąd II instancji w mocy rozstrzygnięcia wyroku Sądu I instancji w sprawie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, w sytuacji, gdy powinno ono zostać zmienione lub uchylone przez Sąd odwoławczy celem zasądzenia kwoty wyższej;

- zasądzeniu zbyt niskiego wynagrodzenia obrońcy za pomoc prawną udzieloną skazanemu w postępowaniu apelacyjnym;

- nieuwzględnieniu przy ustalaniu wysokości wynagrodzenia obrońcy za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną z urzędu przez Sądy I i II instancji niezbędnego nakładu pracy obrońcy w tej sprawie, który był znaczny i wymagał kilkukrotnego reprezentowania skazanego na posiedzeniach sądowych, charakteru sprawy, która wymagała przeanalizowania akt licznych postępowań z nią związanych oraz wkładu pracy obrońcy, który jednoznacznie przyczynił się do jej wyjaśnienia i był wyższy, niż przeciętny w podobnej sprawie;

2. rażąco niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności, wymierzonej skazanemu K. D. z naruszeniem zasady obiektywizmu z art. 4 k.p.k., wynikającą z utrzymania w mocy orzeczenia zbyt wysokiej kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności, w stosunku do prawidłowo ustalonych przez Sąd I instancji okoliczności przemawiających za korzystnym dla skazanego ukształtowaniem kary łącznej w niższym wymiarze;

3. w konkluzji autorka kasacji wniosła o uchylenie w całości wyroków Sądów obydwu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji celem wydania wobec skazanego K. D. wyroku łącznego obejmującego skazania czterema jednostkowymi wyrokami wydanymi przez: - Sąd Rejonowy w B. w sprawie o sygn. akt II K 600/03, - Sąd Okręgowy w W. w sprawie o sygn. akt. VIII K 522/04,- Sąd Rejonowy w B. w sprawie o sygn. akt II K 817/04, - Sąd Rejonowy w B. w sprawie o sygn. akt. II K 455/05, oraz wymierzenie wobec skazanego kary z zachowaniem zasady pełnej absorpcji, a więc w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej. Podobnie Prokurator Prokuratury Generalnej wniósł na rozprawie kasacyjnej o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja nie zasługiwała na uwzględnienie, zaś podniesione w niej zarzuty były bezzasadne i nietrafne, przy czym zarzuty podniesione w pkt II i III *petitum* kasacji należało ocenić jako zbliżone do oczywistej bezzasadności i będące na granicy prawnej ich dopuszczalności.

W zakresie dotyczącym zarzutu wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 7 k.p.k. (pkt I kasacji) należy podnieść, co następuje.

Powołując się na stosowne judykaty Sądu Najwyższego, a zwłaszcza na wyrok z dnia 30 listopada 2011 roku, II KK 149/11 (OSNKW 2011, z. 12, poz. 113) obrońca podniosła, iż prawomocne postanowienie o umorzeniu postępowania na podstawie art. 572 k.p.k., z powodu braku warunków do wydania wyroku łącznego, powoduje powagę rzeczy osądzonej i stanowi ujemną przesłankę procesową, przewidzianą w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. do wydawania kolejnego orzeczenia w tym przedmiocie w przypadku, gdyby w orzeczeniu wydawanym później miało dojść do rozstrzygnięcia tego, czy dokładnie te same skazania za czyny jednostkowe spełniają warunki do objęcia ich węzłem kary łącznej w wyroku łącznym. Zdaniem obrońcy, tego rodzaju sytuacja zachodzi w przedmiotowej sprawie, gdyż Sąd Okręgowy w W. prowadził już wcześniej postępowanie odnośnie objęcia wyrokiem

łącznym dokładnie tych samych sześciu skazań. Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2011 roku, w sprawie o sygn. akt VIII K 73/11, umorzył w całości na podstawie art. 572 k.p.k. postępowanie w tym zakresie wobec braku podstaw do wydania wyroku łącznego. Skoro więc orzeczeniem tym objęto także skazania w sprawach Sądu Rejonowego w B. o sygnaturach II K 261/08 i II K 613/09, co do których umorzono następnie postępowanie wyrokiem z dnia 19 marca 2012 roku w sprawie, której dotyczy niniejsza kasacja, w przekonaniu obrońcy wyrok ten w części, której dotyczy umorzenie postępowania co do objęcia wyrokiem łącznym skazań II K 261/08 i II K 613/09 został wydany z naruszeniem powagi rzeczy osądzonej, a mimo tego Sąd odwoławczy utrzymał ten wyrok w mocy.

Wobec takiego stanowiska obrońcy należy stwierdzić, że w realiach procesowych niniejszej sprawy wskazana przez autorkę kasacji powaga rzeczy osądzonej nie występuje.

Dla uporządkowania przedmiotowej materii należy wskazać następujące okoliczności:

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem łącznym z dnia 2 sierpnia 2006 roku, w sprawie VIII K 55/06, objął jednostkowe skazania w sprawach - Sądu Okręgowego w W. o sygn. akt VIII K 522/04 oraz Sądu Rejonowego w B. o sygn. akt II K 817/04 i II K 455/05 – i wymierzył skazanemu łączną karę 4 lat pozbawienia wolności.

Ponieważ pismem z dnia 10 grudnia 2010 roku skazany D. wystąpił o wydanie kolejnego wyroku łącznego, Sąd Okręgowy w sprawie VIII K 73/11 objął badaniem sześć jednostkowych skazań - Sądu Okręgowego w W. w sprawie o sygn. akt. VIII K 522/04 oraz Sądu Rejonowego w B. w sprawach o sygn. akt II K 600/03, II K 817/04, II K 455/05, II K 261/08 i II K 613/09. Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2011 roku umorzył postępowanie na podstawie art. 572 k.p.k. z powodu braku podstaw do wydania wyroku łącznego. O ile należy zgodzić się, że nie zachodzą przesłanki do połączenia skazań w sprawach o sygnaturach II K 261/08 i II K 613/09, to błędnie przyjął wówczas Sąd, że postępowanie o wydanie wyroku łącznego w sprawie VIII K 55/06 obejmowało także sprawę Sądu Rejonowego w B. o sygn. akt II K 600/03, zaś wyrok łączny z dnia 2 sierpnia 2006 roku zawierał rozstrzygnięcie o umorzeniu postępowania w zakresie objęcia wyrokiem łącznym i tego skazania. Analiza wskazanego orzeczenia jasno dowodzi, że tak jednak nie

było. W rezultacie Sąd Okręgowy w W. w sprawie VIII K 73/11 bezpodstawnie umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego w całości.

Sąd Najwyższy w składzie orzekającym w niniejszej sprawie aprobeuje w całości pogląd prawny wyrażony przez Sąd Najwyższy we wskazanym wcześniej wyroku z dnia 30 listopada 2011 roku, w sprawie II KK 149/11. Godzi się jednak zauważyć, że stanowiska tego nie można analizować w oderwaniu od realiów procesowych konkretnej sprawy dotyczącej wyroku łącznego. Należy stwierdzić wyraźnie, iż z punktu widzenia ocen związanych z zasadą *ne bis in idem*, nie można utożsamiać przedmiotu rozpoznawania sprawy z przedmiotem rozstrzygnięcia wydanego w tej sprawie. O ile bowiem dla oceny zaistnienia negatywnej przesłanki procesowej w postaci stanu zawisłości sprawy istotne jest jedynie porównanie przedmiotów rozpoznawania w obu sprawach, o tyle dla oceny zaistnienia negatywnej przesłanki procesowej w postaci rzeczy osądzonej konieczne jest porównanie przedmiotów (zakresu) rozstrzygnięcia wydanego w odniesieniu do tej samej osoby w obu sprawach.

A zatem, gdyby Sąd w drugim postępowaniu orzekł o połączeniu kar wymierzonych za czyny związane już węzłem kary łącznej w poprzednim wyroku, lub umorzyłby postępowanie z powodu braku przesłanek do wydania wyroku łącznego w stosunku dokładnie do tych samych, co poprzednio skazań, nie bacząc na to, że co do tej samej kwestii prawomocnie orzeczono, orzekałby co do "tego samego", to jest, co do tej samej kwestii dotyczącej tej samej osoby, a więc z naruszeniem *idem*, które oceniać należy na tym etapie postępowania w relacji już nie do przedmiotu rozpoznawania, ale do przedmiotu orzekania.

Podkreślić zatem należy, że:

- przy badaniu stanu zawisłości sprawy *idem* oceniać należy przez pryzmat tego, co stanowi przedmiot rozpoznawania w obu porównywanych sprawach,
- przy badaniu stanu rzeczy osądzonej *idem* należy oceniać pod kątem tego, o czym rozstrzygnięto w określonych częściach porównywanych orzeczeń.

Innymi słowy - jeżeli orzeczenia dotyczące połączenia jednostkowych skazań w różnym układzie, były przedmiotem dwóch, lub więcej postępowań o wydanie wyroku łącznego, ale w żadnym z tych postępowań zakresem orzekania

(rozstrzygnięcia) nie były objęte wszystkie wydane wobec skazanego wyroki, nie można mówić o istnieniu przeszkody ujętej w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.

W niniejszej sprawie, co prawda, przedmiot rozpoznawania sprawy był tożsamy z przedmiotem rozpoznania w sprawie, w której doszło w całości do umorzenia postępowania (sprawa VIII K 73/11), ale inaczej kształtował się zakres (przedmiot) rozstrzygnięć. W drugiej sprawie (pierwszej chronologicznie) umorzono postępowanie w całości, w stosunku do wszystkich sześciu skazań jednostkowych, a w pierwszej sprawie umorzenie dotyczyło dwóch skazań, zaś węzłem kary łącznej objęto cztery skazania. Ta przesłanka przesądza właśnie o stwierdzeniu, że Sąd w tych postępowaniach nie rozstrzygnął w obu orzeczeniach „o tym samym”, inny bowiem był zakres i rodzaj każdego z analizowanych rozstrzygnięć. Skoro tak, nie może być mowy o wystąpieniu powagi rzeczy osądzonej z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., w znaczeniu podniesionym w kasacji.

Podsumowując te rozważania należy stwierdzić, że oczywiście w myśl art. 575 § 1 k.p.k., o potrzebie wydania nowego wyroku łącznego, w miejsce dotychczasowego, który wówczas traci moc, nie decyduje fakt ujawnienia się jakiegokolwiek kolejnego skazania tej samej osoby, nieobjętego dotychczasowym wyrokiem łącznym, lecz tylko takiego, który spełnia przesłanki z art. 85 k.k. i w związku z tym nadaje się do połączenia, bądź to ze wszystkimi, bądź co najmniej z jednym ze skazań objętych istniejącym wyrokiem łącznym, co powoduje, że dotychczasowy węzeł prawomocnie połączonych kar ulega rozwiązaniu. Tylko przy braku podstaw do zastosowania art. 575 k.p.k. uprzednie prawomocne zakończenie postępowania o wydanie wyroku łącznego obejmującego kary orzeczone w obu sprawach stanowi negatywną przesłankę procesową w postaci powagi rzeczy osądzonej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2005 r., sygn. akt III KK 70/05, R- OSNKW 2005, Nr 1, poz. 1264).

Należy zatem wyrazić pogląd, że jeśli tożsame wyroki, co do których zapadło prawomocne orzeczenie rozstrzygające kwestie kary łącznej, w różnym układzie były przedmiotem dwóch lub więcej postępowań o wydanie wyroku łącznego, ale w żadnym z tych postępowań zakresem orzekania nie były objęte wszystkie wydane wobec skazanego wyroki, to nie występuje negatywna przeszkoda z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. Zatem przesłanka z art. 575 k.p.k. zachodzi również wtedy, gdy pojawił się

wyrok, który nie został ujęty w wyroku łącznym mimo, że podlega połączeniu i pozwala na odmienne skonfigurowanie wszystkich skazań (por. postanowienia: Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 28 grudnia 2005 r., sygn. akt II AKz 308/08, Lex Nr 166034; Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 lipca 2007 r., sygn. akt II AKz 419/07, Lex Nr 341467).

Taka sytuacja wystąpiła w przedmiotowej sprawie, skoro wyrokiem łącznym należało objąć także skazanie w sprawie o sygn. akt II K 600/03, co jednak przeoczył Sąd Okręgowy we wcześniejszym postępowaniu, w sprawie o sygn. akt VIII K 73/11, wobec zaniechania starannej analizy wszystkich dotychczasowych skazań K. D.

W analizowanym układzie procesowym przedstawiona sytuacja nie mogła rodzić powagi rzeczy osądzonej. Inna interpretacja omawianej sytuacji procesowej stanowiłaby wypaczenie zarówno instytucji wyroku łącznego, jak i przesłanki powagi rzeczy osądzonej.

Jak podniesiono już wcześniej, za bezzasadne należało uznać kolejne zarzuty, podniesione w pkt II i III *petitum* kasacji, dotyczące rażącej niewspółmierności łącznej kary pozbawienia wolności oraz wysokości wynagrodzenia dla obrońcy z urzędu. Trzeba podkreślić, iż zarzuty te stanowią powtórzenie wręcz identycznych zarzutów apelacyjnych wraz z przytoczoną na ich uzasadnienie argumentacją (odpowiednio pkt III i IV apelacji).

W pierwszej kolejności godzi się zwrócić uwagę, iż zarzut rażącej niewspółmierności kary został podniesiony wbrew zakazowi wynikającemu z art. 523 § 1 zd. 2 k.p.k. Sformułowanie w kasacji także innych zarzutów, a to – jak w przedmiotowej sprawie - wystąpienia bezwzględnej podstawy odwoławczej oraz rażącego naruszenia przepisów procesowych, nie upoważnia do bezkrytycznego podnoszenia w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzutów na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. Niemniej jednak należy podkreślić, że Sąd odwoławczy w sposób wyczerpujący odniósł się do podniesionego w tym zakresie zarzutu w apelacji (str. 9 *in fine* – 11 uzasadnienia wyroku). Akceptując w pełni stanowisko Sądu I instancji trafnie Sąd odwoławczy wykazał, iż przy wymiarze kary zostały uwzględnione wszystkie przesłanki mające wpływ na jej właściwe ukształtowanie, w tym związek podmiotowo – przedmiotowy oraz czasowy pomiędzy wszystkimi przestępstwami

prawomocnie przypisanymi skazanemu D. Na aprobatę zasługują także argumenty, dla których brak było podstaw do określenia wobec skazanego łącznej kary pozbawienia wolności przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji, zamiast asperacji.

Podobnie odniósł się Sąd Apelacyjny do zarzutu rażącego naruszenia przepisów regulujących zasady przyznawania wynagrodzenia dla obrońcy z urzędu, podniesionego na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. (str. 11 – 12 uzasadnienia). Należy podnieść, że wskazane przez obrońcę czynności, mające przemawiać za podwyższeniem wynagrodzenia, zwłaszcza takie, jak zapoznanie się z aktami spraw, czy też wniesienie środka odwoławczego, należą do kategorii zwykłej staranności i nie mogą uzasadniać podwyższenia stawki wynagrodzenia obrońcy za sprawowaną obronę z urzędu.

Dodatkowo trzeba zauważyć, iż na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona – oprócz uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. – tylko z powodu innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. A zatem nawet ewentualne stwierdzenie rażącego naruszenia prawa nie może prowadzić do uznania kasacji za trafną, jeśli nie wykazano wpływu tego uchybienia na treść orzeczenia.

W przedmiotowej sprawie nie wykazano istnienia żadnej z tych przesłanek. Skoro Sądy obydwu instancji zasądziły na rzecz obrońcy wynagrodzenie zgodnie z obowiązującymi przepisami (w wyroku Sądu I instancji nawet w wysokości przekraczającej minimalną stawkę), nie można uznać, by takie rozstrzygnięcia w ogóle stanowiły naruszenie prawa.

Tym bardziej brak jest podstaw do przyjęcia, iż miały one nie tylko istotny, lecz w ogóle jakikolwiek wpływ na treść wyroku, zwłaszcza, że w obu instancjach skazany został zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych.

Mając te wszystkie okoliczności na uwadze oddalono kasację obrońcy skazanego, a na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. skazanego K. D. zwolniono od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne.